

Leo Trotskij

Lärdomar av inträdet i SFIO (utdrag ur ett brev)

Översatt från ”Lessons of the SFIO entry”, *The Crisis of the French Section (1935-36)*..

Digitaliserad av marxists.org (svenska avdelningen). Översättningen korrigerad/bearbetad av G. Källkvist

Bästa kamrater!

... Det är meningslöst att fortsätta med en analys av förhållandena som inträdet i SFIO skedde under. Inte bara p g a att vi behöver titta närmare på arbetarrörelsens verkliga levnadsvillkor i ert land, utan framför allt därför att resultatet av bolsjevik-leninisternas arbete i reformistiska-centristiska organisationer egentligen inte beror på föreskrivna regler. Resultatet beror snarare på de stämningar som påverkar våra egna kamrater, deras beslutsamhet, deras inre samordning och deras förmåga att obevekligt stå emot centrismens demoraliserande inflytande.

Det är just utifrån den synvinkeln som den franska erfarenheten är av största betydelse. Den mest hängivna försvararen av ett inträde i SFIO var R Molinier. Redan på den tiden förespråkade han förslaget med *opportunistiska* argument (”Länge leve organisk enhet!” etc). Oavsett detta var steget inte bara nödvändigt, utan också välgörande. Den franska sektionen befann sig i ett tillstånd av fullständig stagnation innan den gick in i SFIO. Motståndarna till inträdet var just de personer som var nöjda med gruppens passiva tillvaro och som mer och mer opportunistiskt i ord började anpassa sig till enhetsfronttaktiken, utan att dra konsekvenserna av den. Splittringen och dess efterföljande effekter skadade påtagligt inträdets politiska resultat. Trots detta måste alla, även gårdagens motståndare, medge att steget var riktigt. De första sju till åtta månaderna av bolsjevik-leninisternas arbete i SFIO var den bästa perioden. För första gången kunde de presentera sin analys och sina slagord inför en större publik, pröva sin marxistiska överlägsenhet gentemot sina motståndare, och samtidigt upptäcka sina egna taktiska och organisatoriska brister och undanröja dem genom att ändra det praktiska utförandet. Höjdpunkten var Mulhouse-kongressen (juni 1935). För ungdomen varade denna ”fruktbara” period mycket längre och gav mycket större resultat.

Men här uppkom en vändpunkt. Byråkratin visste exakt hur den skulle bedöma farorna med vår grupp. Redan i Mulhouse förkunnade Leon Blum att han var redo att åstadkomma ”organisk enhet” utan bolsjevik-leninisterna. Denna varning skrämde dem (i R Moliniers krets) som, uppmuntrade av de inledande framgångarna, förväntade sig en lång period av ostörd aktivitet inom det reformistiska partiet. Och det var just dessa personer som, förlitande sig på sina allierade och halvt allierade till höger, började utöva ett mycket stort inflytande på vår grupps politiska linje. För en tid hade alla varningar och förmaningar (sådana saknades verkligen inte) ingen effekt.

En annan faktor av avgörande betydelse lades till detta: krigshotet. Den socialpatriotiska vågen, som förstärktes kraftigt av stalinisternas förräderi, gjorde det möjligt för SFIO:s partiapparat att utöva ett tiodubbeltryck på vänsterflygeln.

Zyromski, ledare för den traditionella vänsterflygeln, hade lyckats samarbeta med mensjevik-ledaren Dan om socialpatriotiska teser om kriget, samtidigt som han inom SFIO offentligt försvarade stalinismen. Efter att ha tvekat ett flertal gånger (han deklarerade bl a att ”kamp mot trotskism är ett reaktionärt tecken”) visade sig vänstercentristen Marceau Pivert vara SAP:are¹, d v s den mest oförbätterliga fiende till bolsjevik-leninisterna, och täckmantel för

den ledande socialpatriotiska klicken. Via hans vänner, Radikalerna, talade borgarna om för Leon Blum att i frågor om krig och fred, så tål de inga skämt. Leon Blum såg själv till att vänstern fick detta klart för sig. På Lille-kongressen (juli 1935) påbörjades uteslutningen av bolsjevik-leninisterna.

I det ögonblicket, om inte förr, borde vår grupp ha förstått att inga magiska bedrifter kunde rädda oss ifrån den samlade attacken från borgarnas och socialpatrioternas partiapparater. Den enda parollen var: *Obeveklig revolutionär offensiv mot förräderiets partiapparater, under Fjärde Internationalens fana.*

Ifall denna enda korrekta politiska linje, konsekvent och modigt utan tveksamhet hade anammats för sex månader sedan, så skulle den franska sektionen ha befunnit sig i ett ojämförligt bättre läge än nu. Olyckligtvis var inte detta fallet. Det var just vid denna tidpunkt som den opportunistiska gruppen kring R Molinier skaffade sig sitt helt igenom skadliga inflytande. De förlitade sig på den första periodens tröghet, som redan var förbi; de förspråkade och förklarade anpassningen och eftergifterna och gled mer och mer åt höger, tills de slutligen begick helt öppet förräderi. Det var först då som majoriteten av gruppen tog sig samman.

Ungdomsgruppen hade efter Lille-kongressen instinktivt följt en mer oförsonlig och följaktligen mer korrekt linje. Men de hade systematiskt saboterats och i någon mån demoraliserats av Moliniers grupp.

Vi befinner oss nu i slutet av denna andra period. Det är fortfarande inte möjligt att göra någon slutlig utvärdering. Men en sak kan med säkerhet sägas: Trots de två splittringarna, dels vid inträdet och dels vid utträdet, såväl som stora misstag och villrådheter, slutförde gruppen kapitlet SFIO med stora och obestridliga vinster. Gruppen har ökat i storlek, den har en betydande ungdomsorganisation, den lärde sig hur man framställer en veckotidning med stor spridning. Och vad som kanske är ännu viktigare, den har fått värdefull praktisk erfarenhet.

Kamraterna kan dra viktiga lärdomar utifrån de franska erfarenheterna:

1. Inträde i ett reformistiskt eller centristiskt parti innebär i sig inte till ett långsiktigt perspektiv. Det är bara ett stadium, som under vissa omständigheter kan begränsas till en episod.
2. Krisen och krigshotet har en dubbel effekt. För det första skapar de de villkor som på ett allmänt sätt gör inträdet möjligt. Å andra sidan tvingar de den styrande byråkratin att, efter många skarpa svängningar, tillgripa uteslutning av de revolutionära elementen (på samma sätt som den styrande klassen efter lång tvekan tvingas att tillgripa fascism).
3. Att i dagens läge, ett år efter det i Frankrike – och vilket år sedan! – göra inträdet kan betyda att det inte varar särskilt länge. Men det minskar inte på något sätt betydelsen av inträdet; även under en kort tidsperiod kan stora framsteg göras. Men speciellt i ljuset av den franska erfarenheten, måste vi i tid befria oss från illusioner, i tid inse byråkratins avgörande angrepp och försvara oss mot den, inte genom att göra eftergifter, anpassa oss eller leka kurragömma, utan genom en revolutionär offensiv.
4. Det ovan sagda utesluter inte uppgiften att ”anpassa sig” till de arbetare som finns i de reformistiska partierna, genom att lära dem de nya idéerna på ett språk som de förstår. Tvärtom, denna konst måste vi lära oss så snabbt som möjligt. Men man får inte, under förevändning av att nå gräsrötterna, göra principiella eftergifter gentemot ledande centrister och vänstercen-trister (såsom SAP i massornas namn prostituerar sig inför reformisterna).

5. Ägna den mesta uppmärksamheten åt ungdomen.

6. Den avgörande förutsättningen för att nå framgångar under detta nya stadium är fortfarande: sammanhållning på en fast ideologisk grund samt förmåga att klarsynt förstå alla våra internationella erfarenheter.

Leo Trotskij

30 december 1935

¹ SAP = Sozialistische Arbeiterpartei, bildat 1931 i Tyskland av dels uteslutna vänstersocialdemokrater, dels uteslutna högerstalinister. Förklarade sig först vara för bildandet av en ny international, men motarbetade senare aktivt detta.